

Hai Bờ Chiến Tuyến

Tiếng nổ của lựu đạn tạo ra những đóm lửa bập bùng trong đêm tối. Trên bờ thành các toán TQLC tiến dần đến cổng chánh Tây còn gọi là cửa Hữu. Vòng vây từ từ khép lại. Tổ biệt kích của đại đội giải giao toán tù binh cuối cùng về tiểu đoàn đã trở lại vị trí lúc màn đêm phủ kín. Kể từ giờ phút này mọi sự di chuyển giữa đại đội và tiểu đoàn bị hạn chế, chỉ trừ trường hợp khẩn cấp đặc biệt.

Trong thời Pháp, cổ thành Đinh Công Tráng là nơi đặt các cơ sở quân sự, và sau đó chính phủ Việt Nam Cộng Hòa vẫn tiếp tục duy trì. Tiểu khu Quảng Trị chiếm đóng toàn bộ cổ thành Đinh công Tráng, có những công trình xây cất như dinh quan Tuần Vũ, dinh quan Án Sát, dinh quan Lãnh Binh,... có lao xá kiên cố nằm gần khu vực cửa Hậu. Khi CSBV tràn qua sông Bến Hải, tiểu khu đã làm thêm những hầm trú ẩn, vị trí chiến đấu nhưng bất ngờ Quảng Trị bỏ ngỏ. Quân đội CSBV trú đóng trong cổ thành cho thiết lập những căn hầm chữ A sâu dưới đất thật vững chắc để trú ẩn tránh bom oanh tạc, tránh pháo kích, vừa làm chỗ ăn hoặc ngủ, vừa là công sự chiến đấu với ngỏ ra vào trở hai hướng đối nghịch nhau.

Khi Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa tiến về Quảng Trị, pháo đài B 52 rải thảm thật xa phía trước, trong mục tiêu đó có cổ thành và thị xã Quảng Trị (Hình trên: Cầu Hiền Lương và hai bờ chiến tuyến). Từ lúc các đơn vị tiến sát thành phố thì chỉ còn sự yểm trợ của các phi cơ phản lực, F.4C Phantom của Hoa Kỳ từ hạm đội, hoặc A.37 của không quân Việt Nam từ Đà Nẵng. Trong cuộc chiến mới thấy thương cho các phi vụ A37 của không quân Việt Nam, họ không được trang bị để chống hỏa tiễn tầm nhiệt SA.7 (cùng một số vũ khí mới do Liên Xô trang bị cho quân đội CS Bắc Việt), Các phi tuần phản lực cơ chiến đấu Hoa Kỳ khi nhào xuống mục tiêu do TQLC điều chỉnh, họ đều phóng ra một số trái sáng như để thu hút hỏa tiễn tầm nhiệt, vì thế họ chỉ thả một lần hai quả bom, rồi tiếp tục theo hướng điều chỉnh mới nếu có, vì thế sự yểm trợ của họ đạt kết quả sát hại cao. Thông thường địch bắn hỏa tiễn SA7 vào đợt oanh

kích thứ nhì, vì họ đã biết rõ hướng phi cơ lao xuống dội bom rồi vút thẳng lên cao thật nhanh. Đợt đầu bất ngờ nên địch không chuẩn bị kịp thời. Biết rõ thế nên những phi vụ của không quân VN đến yểm trợ đã trút hết bom một lần vào cổ thành rồi rời vùng ngay. Thảo còn nhớ một lần A.37 đánh bom, hai trái lọt vào tuyến đại đội, một trái nổ tung, hai binh sĩ trung đội 21 thiệt mạng, may mắn trái thứ hai bị lép, tạo sự âu lo cho đại đội vì biết đầu đạn pháo 130 rớt trúng vào nó. Nghĩ thì như thế, đạn pháo như mưa rơi dai dẳng mỗi ngày, nhưng quá cận kề cái chết nên rồi quên đi, không còn ai màng tới nó nữa.

Cổ thành hứng chịu bom đạn, những công trình xây dựng đổ nát đã trở thành những vị trí chiến đấu, bom của không quân, đạn pháo từ hạm đội, và các pháo đội Thủy Quân Lục Chiến bắn tập trung, nổ tung đất bao phủ các công sự nên rất khó khăn cho việc lục soát dứt điểm. Bóng đêm và khoảng cách sát cận, nên những người lính TQLC đã kêu gọi cán binh CSBV ra hàng trước khi tung những quả lựu đạn M.67.

Cơn mưa ảnh hưởng của cơn bão làm mặt đất bên trong cổ thành thêm lầy lội, những hố bom lấp xấp nước. Người lính TQLC có khi phải nằm bất động, dán sát người xuống mặt đất, im lặng để lắng nghe tiếng thì thào hoặc bàn tính đường tháo chạy của địch quân. Vì sự an toàn cho bản thân mình nên kể từ chập tối, anh em không còn kêu gọi địch quân ra hàng nữa, vì sự phát âm sẽ giúp địch nhận rõ vị trí và ném bê ta sát hại để tẩu thoát.

Thảo cùng hai hiệu thính viên Đẹp, Lượm và Y tá Thâu, chiếm cứ cửa Tiền. Vị trí này trung đội 22 bắn vài quả M.79 nổ phía trước và trên đầu cửa, hai cán binh CS hoảng sợ ra đầu hàng, đây là nơi trú ẩn tránh bom và pháo hơn là một vị trí chiến đấu. Cửa trở ra đường Lê Văn Duyệt đã bị đóng, gạch phủ kín (Hình phải: Cổ thành Quảng Trị nhìn từ không ảnh). Mặt trong cổ thành có hai hàng bao cao cát che phía trước rất an toàn. Hạ sĩ Đẹp và Lượm điều chỉnh âm thanh của máy PRC 25 thật thấp, Binh I Thâu thì sẵn sàng túi y tá, nhất là thuốc ATS (Anti Tetanus Serum) ngừa phong đòn gánh, lúc nào cũng chiếm gần phân nửa. Cứ mỗi lần ai bị thương, trước tiên là chích ngay một ống ATS, sau đó tùy theo bệnh trạng, nếu quá nặng đâm vào thịt một morphine tube bằng hai móng ngón tay út, rồi bóp mạnh cho morphine vào dưới da, nó giảm cơn đau cho thương binh và ngừa cơn sốc có thể gây tử thương. Tầm nhìn trong bóng đêm tuy hạn chế về độ xa nhưng vẫn thấy gần nhờ ánh sao lấp lánh trên bầu trời.

Ấm!

Ánh lửa lóe lên cùng tiếng nổ chát chúa trước mặt, cát sỏi theo khoảng trống bay vào hầm mù mịt, Bên ngoài có tiếng vật lộn, và tiếng nói của binh I Huỳnh Văn Tư. Máu rướm rướm chảy bên gò má phải của Y tá Thâu, Trong hoàn cảnh hiện tại, Thảo vội vã thoa cồn sát trùng, bịt vào ngay miếng compress rồi dán băng keo vải lên, sau đó chích ATS vào mông của Thâu, Thảo học lóm từ Uyên, người yêu ngày trước làm cán sự điều dưỡng, dùng hai đầu ngón tay rờ tìm đầu khớp xương hông ngay thắt lưng rồi lần xuống một khoảng cách ngắn, nằm bên

trái hoặc bên phải của vùng mông, vùng này nhiều thịt, ít có gân máu. Sau khi chọn đúng vị trí, xoa cồn sát trùng, phóng mũi kim vào, kéo nhẹ ống chích (syringe) xem có máu theo ra không, nếu không thì bơm hết thuốc vào. Thảo tự mỉm cười vì sự tò mò để học đôi khi trở thành hữu ích. (Hình phai: Đại úy Giang Văn Nhân tại cổ thành Quảng Trị ngày 15-9-1972)

Binh I Tư bước vào báo cáo:

– Ông Thầy, bắt được 3 thằng Việt Cộng, có một thằng bị thương.

Thảo bước theo Tư vừa hỏi

– Họ đâu rồi?

– Ông thầy tụi em đã trói tay chúng nó và thằng Ân đang canh giữ bên ngoài.

Ba anh bộ đội đều ở trần và cùng mang quần xà lỏn màu đen giống nhau, người bê bết bùn, Dưới ánh sao lờ mờ, vẫn lộ rõ cốt cách phương phi của người có da có thịt, hình vóc của họ khác hẳn với những cán binh CSBV mà đại đội Thảo đã bắt được kể từ khởi đầu cuộc chiến, tuy thân thể họ dính bùn nhưng nhiều nơi màu da trắng trắng tạo nên cái nét tương phản. Cái trực giác khi nhìn họ, Thảo liên tưởng họ không phải là bộ đội chính quy thuần túy, mà là cấp chỉ huy đầu sỏ của đơn vị quyết tử giữ cố thành. Thảo chú ý đến người bị thương dưới xương sườn bên tay trái, vết thương là một lỗ sâu đen rỉ rả máu. Binh I Thâu khi nghe nói có người bị thương đã tròng lên cổ túi cứu thương và bước theo phía sau, anh lập tức làm ngay nhiệm vụ với thương binh CSBV như đang phục vụ cho các bạn đồng đội của mình. Anh sát trùng vết thương, đặt lên đó miếng vải mà một bên có thoa sẵn chất thuốc giống như vaseline, rồi dùng băng cá nhân quấn vòng quanh phủ kín vết thương, sau đó anh tiêm thuốc chống phong đòn gánh, chích thuốc giảm đau. Xong xuôi anh cũng tròng vào cổ người cán binh CS một phiếu tản thương ghi rõ những việc làm cấp thời như tên thuốc cùng liều lượng đã dùng. Thâu làm rất thành thạo dưới ánh sáng lập lờ của tinh tú.

Nhìn mắt của ba cán binh CSBV, phản chiếu ánh sao lấp lánh, Thảo nhận thấy sự thù hận vẫn còn hằn sâu trong họ. Dù biết rằng vài phút trước đây, với sự thành thạo mọi ngả ngạch trong cố thành, họ đã quan sát và biết được ban chỉ huy đại đội (có hai máy truyền tin PRC 25) ở đây, họ nguy trang bằng cách cởi bỏ quần phục, bò dưới đất sình, tiến sát và ném beta sát hại toán của Thảo để rồi leo ra ngoài bờ thành tẩu thoát, vì giờ phút này Tiểu đoàn 7 TQLC cũng chưa kiểm soát được làng Hạnh Hoa bên kia đường Lê Văn Duyệt. Bắt được người cố giết hại mình, nhưng Thảo và anh em đại đội đối xử rất tốt với họ, anh em đã mời họ hút thuốc nhưng họ từ chối. Dân gian có câu “Miếng trầu là đầu câu chuyện”, còn trong quân đội chắc phải là “Điều thuốc là bước tình thân” Trong cuộc chiến, nếu bắt được một người tù binh thì người này sẽ vui vẻ hút điều thuốc khi được mời, nhưng nếu có từ hai tù binh trở lên, họ luôn luôn sẵn một giọng điệu rập khuôn như nhau.

– Tớ không dùng sản phẩm của đế quốc Mỹ và tay sai.

Thảo vẫn cố gắng hỏi vài lời thân thiện, nhưng họ không trả lời, Ta và địch, người chiến sĩ miền Nam và bộ đội chính quy miền Bắc, khác biệt về ý thức hệ và tình cảm con người giữa hai bờ chiến tuyến.

Sau hiệp định Genève, vĩ tuyến 17 chia đôi đất nước, phía Bắc vĩ tuyến theo chủ nghĩa xã hội, được sự yểm trợ của Liên Xô và các nước trong khối Cộng sản, còn phía Nam vĩ tuyến là Việt Nam Cộng Hòa được sự yểm trợ của Hoa Kỳ và các nước Đồng Minh.

Trong những năm đầu của Tổng Thống Ngô Đình Diệm, kinh tế miền Nam phát triển, gạo được xuất cảng ra nước ngoài, đời sống an lành và sung túc bỗng nhiên cuộc binh biến do CS phát động dưới danh xưng Mặt trận giải phóng miền Nam và phong trào Đồng Khởi vào năm 1960 tại một vài nơi ở Bến Tre. Những đoàn xe Molotova ngày đêm chuyên chở bộ đội Cộng Sản Bắc Việt, vũ khí từ Thanh Hóa theo đường trên đất Lào vào lãnh thổ Cam Bốt, lập căn cứ hậu cần, từ đó xâm nhập dưới danh xưng Mặt trận giải phóng Miền Nam để khủng bố, pháo kích bừa bãi vào thành thị, và trường học giết hại đồng bào cùng trẻ em vô tội. Trước nguy cơ đó, hàng hàng lớp lớp thanh niên lên đường nhập ngũ bảo vệ miền Nam tự do.

Năm 1968 sau khi giải tỏa xong thủ đô Sài Gòn, Tiểu đoàn 3 cùng Tiểu đoàn 2 Trâu Điền về Cần Thơ hành quân tảo thanh địch. Sau vài cuộc hành quân, Tiểu đoàn 2 tăng phái cho Lực lượng sông ngòi của Hoa Kỳ, tiểu đoàn 4 TQLC đến thay thế. Hai đơn vị hành quân ở Cầu Kè, Kế Sách cũng như bảo vệ Cái Răng, bẻ gãy các cuộc tấn công của tiểu đoàn Tây Đô phối hợp các đơn vị chủ lực miền mà địch dự tính tổng công kích đợt 2. Sau cuộc hành quân bình định vùng rạch Ông Vựa, Miếu Ông, mở rộng vòng đai an ninh cho phi trường Trà Nóc và Bình Thủy, Tiểu đoàn 3 rời Cần Thơ về Vĩnh Long, hành quân vùng quận Cần Long rồi sau đó biệt phái cho Lực lượng Sông Ngòi Hoa Kỳ, từng toán một lên những chiếc ATC (Amored Troop Carrier) có trọng tải mỗi chiếc 40 quân nhân, chở về đóng quân tại xã An Hóa thuộc tỉnh Bến Tre. Từ đây tuần tự hai đại đội dưới quyền điều động của đại úy Lê bá Bình, Tiểu đoàn phó được lực lượng sông ngòi yểm trợ tác xạ, ủi bãi, đổ quân, từ đó tìm địch theo các mục tiêu đã dự tính.

Đại đội 1 được đổ bộ vào phía tây nam quân Mỏ Cà, người dân bảo rằng sở dĩ có tên này vì mấy nhánh sông uốn lượn giống như cái lưỡi cày của nhà nông, Trung đội Thảo tiên phong tiến vào căn nhà lờng có tên Chợ Thơm. Cảnh vắng lặng, không một bóng người. Trước mặt chợ có tấm bảng đen, những nét chữ viết hấp tấp bằng phấn, nhưng vẫn có thể đọc được "Anh em binh sĩ hãy quay súng bắn vào đầu các tên chỉ huy ác ôn rồi trở về với mặt trận"

Đã được huấn luyện ở quân trường, nên mọi người cẩn thận dò dẫm từng bước, tiểu đội của hạ sĩ I Võ văn Phước bám theo mỗi gốc dừa có vẽ cờ giải phóng tiến về chòm nhà bên phải, tiểu đội đại liên của hạ sĩ I Ký từng bước quan sát những điểm khả nghi, hạ sĩ Minh xạ thủ M.60 ngón tay trên cò súng, binh I Lập phụ xạ thủ đeo lưng lủng lẳng thùng đạn bám theo. Tiểu đội của trung sĩ Nguyễn văn Xảo tiến vào chòm nhà bên trái, Trung sĩ Hạ Chí Trang trung đội phó giữ đoạn hậu. Sau khi lục soát các căn nhà bỏ trống, và bố trí xong xuôi, Thảo ghé mắt vào một một lớp học có tấm bảng đen và những hàng chữ của một bài toán cộng. Một cuốn tập còn nằm trên bàn học, Binh I Lê ngọc Tuyệt hiệu thính viên tính hay tò mò, nhưng Thảo khuyên nên dùng một cành tre dài đẩy cuốn tập đề phòng mình bậy.

Khi cuốn tập rơi xuống chạm vào mặt đất,

Ầm!

Tiếng nổ lớn trong không gian tĩnh mịch, phản ứng tự nhiên mọi người bám vào các vị trí tương đối có thể chiến đấu. Sự yên lặng trở lại. Trung sĩ Trang đã dùng báng súng đẩy ngã tấm bảng trước chợ, nó kích động quả mìn bẫy phát nổ, may mắn mọi người an toàn. Trong cuốn tập của giáo viên dạy toán đố với những giòng chữ nắn nót

– Du kích Tân Quới giết chết 5 tên lính bảo an, dân quân Thới Hòa bắn chết 2 tên lính sư đoàn, vậy quân dân ta đã giết được bao nhiêu tên lính Ngụy?!

rồi một bài toán khác:

– Một toán 15 tên lính bảo an định vào xóm hà hiếp nhân dân, quân dân Thanh Nam giật mình giết chết 6 tên, vậy bao nhiêu tên còn sống bỏ chạy?!

Vùng đất mà người cộng sản gọi là đã được giải phóng, trẻ thơ bị gieo vào đầu tư tưởng giết những người không cùng chí hướng, bằng đủ mọi cách tuyên truyền trong việc giáo dục, ngay cả bài toán cộng, toán trừ căn bản.

Trái lại trong vùng quốc gia, bài học thường dùng hình ảnh thật hiền lành

– Mẹ em đi chợ mua cam hết 5 đồng, mua bánh tai heo 2 đồng, vậy mẹ em đã mua tổng cộng hết bao nhiêu đồng?!

hoặc

– Mẹ em đem theo 20 đồng đi chợ mua thức ăn, Sau khi đã trả cho các gian hàng 15 đồng, vậy mẹ em còn lại bao nhiêu đồng?!

Người Mẹ luôn luôn là biểu tượng của sự ngọt ngào, triu mến, Vì thế đây cũng chính là một trong những sự khác biệt đó Tình Thương và Sắt Máu ...

Những tràng AK từ hướng tây cày trên mặt đất. nơi đó là cổng thành ra đường Phan đình Phùng song song với giòng sông Thạch Hãn. Một số địch đã tháo chạy, tiếng huyền não vọng lại từ bờ sông hòa lẫn tiếng nổ do các tiểu đoàn pháo binh TQLC bắn T.O.T (có lẽ thiếu tá Đệ Đức đã yêu cầu). Các trung đội trưởng cùng anh em tập trung triệt hạ những ổ chống cự, mọi người thềm được chớp mắt đôi phút, nhưng tiếng nổ bập bùng như reo vui lẫn áp một nhọc của thân xác.

– Ông Thầy!

Hạ sĩ Đẹp cất tiếng gọi, Thảo cùng y tá Thâu hướng theo ánh mắt của anh, người thương binh CSBV đã dùng hai bàn tay bị trói đẩy bằng vải trệt xuống dưới bụng. Ba anh tù binh này được Thảo ưu ái cho đem vào nơi trú ẩn, hai người bị trói ngoặc tay ra phía sau lưng, hai chân cũng bị cột nhưng có một khoảng cách để cử động, riêng anh thương binh được trói hai tay về phía trước tránh ảnh hưởng đến vết thương gây thêm đau nhức. Tuy biết rằng nếu đưa anh thương binh CSBV này về tiểu đoàn ngay bây giờ sẽ có bác sĩ săn sóc và thuốc men đầy đủ hơn, nhưng biết bao phiền toái và hiểm nguy cho binh sĩ .Chương ngại vật giăng mắc trên lối đi đêm cùng đạn pháo không dứt đang bao trùm khu vực làng Trí Bư.

Thâu chụp ngay túi cứu thương và ngồi xuống quân lại bằng mới cho người tù binh. Thâu không cần biết tại sao người thương binh này hành động như thế, bổn phận và trách nhiệm

của một người y tá chiến trường, anh phải cố gắng làm sao duy trì được mạng sống cho dù đó là địch quân đã sát hại đồng đội mình, nhưng nay họ không còn vũ khí để bắn giết.

Đạn pháo 130 ly bay xẹt ngang đầu các toán TQLC trong cổ thành rồi nổ dồn dập bên ngoài, đây là những hỏa tập tiên liệu, của quân trú phòng bắn quấy rối liên tục trong đêm, và tất nhiên pháo binh CSBV nghĩ rằng đơn vị của họ vẫn còn đang kiểm soát khu vực này. Từ khi đơn vị TQLC vào được bờ thành, các tiểu đoàn pháo binh TQLC đã chuyển xạ về hướng tây, dọc theo bờ sông Thạch Hãn. Đây cũng là điều thuận lợi cho đại đội Thảo, tìm và tiêu diệt địch không còn âu lo tâm trí vào việc tránh pháo kích nữa.

Màn đêm nhạt dần, Chuẩn úy Lê đình Lờ, Chuẩn úy Trần trung Ngôn báo cáo trung đội đã hoàn toàn kiểm soát các góc thành trong khu vực trách nhiệm, riêng Thiếu úy Nguyễn văn Phán, trung đội 22, Trung sĩ Trương văn Hai trung đội phó điều động tiểu đội của trung sĩ Trần văn Trí tiến thẳng vào cửa chánh Tây mà địch quân vẫn còn bám giữ. Đồng loạt tiểu đội đứng dậy vừa bắn vừa lao thẳng vào mục tiêu, binh nhì Huỳnh ngọc Lanh bắn M 79 chính xác vào vị trí, xác địch ngã gục, bỗng nhiên trung sĩ Hai té chúi xuống sau tiếng súng AK từ một vị trí trong vùng của Tiểu đoàn 6 TQLC, Lanh xoay người bắn một trái M79 ngay tên địch.

Viên đạn xuyên qua ngực trung sĩ Hai, trung sĩ Trí đỡ anh dậy, nhưng anh đã ra đi, không nhìn thấy hình ảnh vinh quang mà anh là một nhân tố tạo nên.

Anh em của 3 trung đội cùng dựng lá cờ vàng giữa tiếng reo hò vang dậy vào lúc mờ sáng ngày 15 tháng 9 năm 1972. Từ bên kia đồi cao của căn cứ Ái Tử, khi lá cờ Việt Nam Cộng Hòa phất phới trên cổng thành Quảng Trị, đạn đại bác 100 ly và đạn pháo 130 ly bắn ào ạt vào cổ thành. Tiếng nổ không làm nao núng nổi mừng mừng tủi tủi, nghiêm chào lá quốc kỳ tung bay ngạo nghễ Tiếng la vang dậy át mất tiếng pháo của địch quân, người phóng viên chiến trường bấm liên tục cái nét sống động tự nhiên trong niềm vui tột cùng đó.

Thảo sung sướng nhìn lá quốc kỳ nổi bật trên bầu trời ửng ánh bình minh cùng ánh lửa của đạn pháo binh CSBV, cổ thành Quảng Trị hiện rõ trước mặt mọi người, những đoạn tường đổ nát, xác địch quân nằm rải rác trên mặt đất, bên hố bom hay nát tung trong hầm chiến đấu. Với sự hy sinh ròng rã bao nhiêu ngày đêm, của các đơn vị Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa tham chiến, thì thâm lược chiến lợi phẩm, đếm xác địch cũng trở thành vô nghĩa, chính giờ phút này, người lính chiến tại mặt trận, được thoải mái chuyề tay rít dài hơi điều thuốc đen Quân tiếp vụ, nghĩ tới bạn đồng đội của mình đang ở một nơi nào đó, đón đau trong bệnh viện hay an giấc trong nghĩa trang.

Vũ khí và hai người tù binh được chuyển về tiểu đoàn, anh em đại đội chào tiễn đưa Trung Sĩ Trương văn Hai được gói chắt trong chiếc Poncho có đính phiếu tàn thương bên ngoài, tấm poncho đã theo người lính trong suốt cuộc chiến, nó che nắng che mưa, nó là bè nổi để qua sông sâu và cuối cùng gói trọn hình hài người lính như hình ảnh da ngựa bọc thây trong thi ca cổ xưa.

Người thương binh CSBV đã tắt thở trong giờ phút giây chết của đơn vị phòng thủ cổ thành. Thương sĩ I Võ Lách đã cho nhặt hết xác Cán binh CSBV trong khu vực đại đội và chôn trong các hố bom. Bên dưới cổ thành, tiểu đoàn 8 thay tiểu đoàn 7 tiến qua làng Hạnh Hoa ra bờ sông Thạch Hãn. Bên kia bờ thành của tiểu đoàn 6, các chiếc M113 bên trên có những bình tròn to chứa hoá chất, tiến lên phun vòi lửa vào vị trí địch, dần dần hướng về đường Phan đình Phùng. Cổ thành bị triệt hạ, các đơn vị bên dưới vừa lục soát, từ từ tiến ra sát bờ sông Thạch Hãn.

Chiều hôm đó, anh em phát hiện xác hai anh lính cảm tử Nhảy Dù nằm chết bên hào nước, xác đã rã chỉ còn hai bộ xương trắng trong quân phục Dù, dưới hai nón sắt là hai tấm thẻ bài. Họ nằm đè lên lá quốc kỳ nhỏ cùng cờ với lá quốc kỳ mà đại đội 2 đã dựng sáng hôm nay. Tư thế của họ như vừa bò lên khỏi hào nước và bị quân trú phòng phát hiện bắn chết. Chào hai anh, những người lính như chúng tôi, hy sinh cho tổ quốc và cũng cho binh chủng mà mình phục vụ.

Ngày hôm sau đơn vị Dù đến đưa xác hai anh về an nghỉ cùng đồng đội tại nghĩa trang.

Ngày lễ mừng chiến thắng và tưởng thưởng được tổ chức trọng đại ở phía sau trận tuyến, Người lính chiến đấu dọn dẹp chiến trường và lấp hố chôn xác chết trong cỏ thành, vài ngày sau họ di chuyển ra trấn giữ bờ đông sông Thạch Hãn. Trung sĩ I Thành và Hạ sĩ Phúc được tưởng thưởng chiến sĩ xuất sắc đi Đà Loan. Buồn vui đời lính lại tiếp nối với cuộc sống luôn cận kề sinh tử, binh I Thâu lau sạch túi cứu thương và sắp xếp gọn gàng, anh đứng dậy móc dây đeo vào cái bao cát. Đại pháo 130 nổ phía sau chùa Tỉnh Hội Quảng Trị. Thâu nhìn vào máy PRC 25 chờ đợi, môi anh khe khẽ hát:

Hãy tiến lên vì Tổ Quốc hy sinh,
Hãy vui lên vì Binh Chủng hy sinh.
Hãy nhanh lên vì Đồng Đội hy sinh.

Giang Văn Nhân

Trích Hồi ký “Người lính Tổng trừ bị”

@ hungviet.org

Nguồn: <http://hoidonghuongquangtri.com/2012/11/11/11/ giang-van-nhan/>

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 11200 TÁC PHẨM